

дълъкъ носъ, и азъ ся сѣщамъ, когато бѣхъ млада, че мя почитахъ, защото не бѣхъ дългоязычна; казвахъ го на царицѣтъ майкѣ ми : защото, такава, каквато мя виждате, азъ съмъ дъщеря на единъ голѣмъ царъ. Баща ми . . . — Баща ви ядеше когато бѣше гладенъ, и рече принцътъ като и прѣсече думѣтъ. — Да, несъмнено, му каза вълшебницата, и вий сега ще вечерате: азъ само искахъ да ви кажъ че баща ми . . . — И азъ като немамъ що да ямъ, нема нищо да слушамъ,“ рече принцътъ, който бѣше почналъ да ся сърди. Между туй обаче като имаше нуждѣ отъ вълшебницѣтъ поумѣкна и ѝ каза: „Знаѣ че удоволствието, което ще имамъ като вы слушамъ, ще може да мя направи да заборава на глада; но коньтъ ми, който не ще ви слуша има потрѣбѣ да ся понахрани.“

Вълшебницата ся погордѣ на тази учтивость : „Не ще мя слушате повече, му рече тя като повыка слугынытъ си; вий сте твърдѣ учтивъ и при сичкѣтъ безмѣрнѣ величинѣ на носа ви, вий сте много обичливъ.“

— Чума да ви отнесе, бабачко, съ моя носъ, рече си принцътъ; ще ся каже че майка ми ѣ откраднала веществото, което недостига на нейныя; ако не бѣхъ былъ гладенъ щехъ да остава на странѣ тази Лапацанѣ, която ся мни да ѣ късо-язычна. Трѣбва челоуѣкъ да бѣде съвѣснь людъ, та да не прѣпознава грѣшкытъ си; ето що ти ѣ принцеза; ласкателитѣ сѣ ѣ развалили и сѣ ѣ удѣдили че малко хоротува.“

Когато принцътъ си туй мислеше, слугынытъ слагахъ софрѣтъ, и принцътъ ся чудеше на вълшебницѣтъ, която имъ задаваше хиляды вопросы, само